

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM GEM. GIRO C 2886

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter verhouding telkens dieper ontwijking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verslapping en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

Vierde jaargang, No 14. September No 3.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

JE MOET MAAR DURVEN!

Een vriendenhand zond ons "De TRIBUNE" van 16 Juli '31, met het verzoek een antwoord te schrijven op het artikel, dat daarin voorkomt: "HET LOONPROBLEEM IN DE EERSTE FAZE DER COMMUNISTISCHE MAATSCHAPPIJ" door Karl Marx.

De zaak is deze, dat "De Tribune" lichtelijk in moeilijkheden is geraakt met het feit, dat STALIN in zijn beruchte rede heeft aangedrongen op 't maken van grootere verschillen tusschen de loonen van geschoolde en ongeschoolde arbeidskrachten. Voor ons is deze kwestie heel eenvoudig. Het Russische bedrijfsleven staat op de grondslag van de rentabiliteit van kapitaal. Daarom is het een kapitalistische productiewijze. Of de meerwaarde, die in het productieproces gevormd wordt aan afzonderlijke ondernemers, aan private kapitalisten, komt, of dat deze meerwaarde in de vorm van sociale verzorging aan de arbeiders terugkeert, heft de wetten van deze kapitalistische productiewijze niet op.

Een van deze wetten, waarnaar de rentabiliteit van het kapitaal verloopt, is, dat de arbeidskracht van de arbeiders als "waar" verschijnt, een "waar", die de staatsorganen op de arbeidsmarkt kopen. De waarde van de arbeidskracht wordt bepaald door z'n productiekosten. Ongeschoolde arbeid, dus arbeid, die geen extra opleiding vereischt, heeft daarom de geringste waarde. Hoe langduriger en daarmee duurder de opleiding tot een beroep is, des te hooger is ook de waarde van de arbeidskracht. In het hoog-kapitalisme van de Westersche landen neemt de ongeschoolde en half-geschoolde arbeid door het proces van de rationalisatie toe en daarmee neemt dan ook de tendenz tot het nivelleeren der loonen parallel.

Maar in Rusland is de toestand anders. Rusland had aanvankelijk nauwelijks een industriële productie van de 160 miljoen inwoners werkten er in 1920 ongeveer 1 miljoen in de industrie, terwijl het heele kapitaal, dat de Russische staat in de industrie had, zelfs in 1928 nog niet meer bedroeg, dan het kapitaal van de twee grote staal trusts in Amerika! Met de doorvoering van het 5-jarenplan begon pas

de eigenlijke ontwikkeling van de industrie. Toen werden dan ook de grote boerenmassa's, die op 't land geen bestaan konden vinden, als onge schoolde krachten in de industrie opgenomen. En tegelijk begonx toe feitelijk pas de ontwikkeling van bepaalde beroepen, de ontwikkeling van de geschoolde arbeid. Ter illustratie geven we hieronder een paar getallen hoe groot het percentage van deze boerenbevolking in de industrie was: Volgens een statistiek van de Russische metaalbewerkerbond (Trud Nr 1928 Nr 272) waren van het personeel van de metaalbedrijven in het gebied van Leningrad 54 % "dorpelingen" (Russ. "dereventschi") in het gebied van Moskou 30-40% in het gebied van Prieksk 49 %

In de afzonderlijke fabrieken was de verhouding als volgt:

Fabriek	Aantal arbeiders	Waarvan dorpelingen
Baltische fabriek	1 187	85%
"Hoede Profintern"	186	19%
Fabriek "Petrovski"	22 992	17,2%
Fabriek "Duserschinski"	16 981	46,7%
Fabriek "Lenin"	4 208	21,1%
Fabriek "Liebknecht"	4 468	54,3%
Scheepswerven	2 203	91,9%

(Leningrad)
(Oekraïne)
(Prieks)

Volgens "Bolsjewiek" 1928 Nr 8 waren 30% van alle leden (250 duizend van 750 duizend) dorpelingen.

Hetzelfde verschijnsel werd ook heel aardig gedemonstreerd op het XI. kongres van de C.P.R., toen Lenin zei: "Een proletariaat in die zin zoals Marx het op het oog heeft, bestaat bij ons absoluut niet" (Prokoll Bulletin II, S. 221 Schljapnikov, die dit woord aanhaalde, voegde er ironisch aantoe "Ikzaxaxx veroorloof me, jullie als de voorhoede van een niet bestaande klasse te begroeten".

VRAAG EN AANBOD.

De razend snelle ontwikkeling van een industrieel apparaat in Rusland vertoont dezelfde begeleidende verschijnselen als we vroeger in de beginperiode van het kapitalisme in West-Europa en Amerika konden waarnemen. Miljoenen sroomen naar de steden, die echter onmogelijk voldoende woonruimte kunnen bieden. Een nijpende woningnood doet zich gevoelen. Zodoende onwikkelt zich tegelijk met de industriele ontwikkeling een koortsachtige bedrijvigheid in de woningbouw. Heele steden rijzen als paddestoelen uit de grond, maar de toestroom van industriele arbeiders is zoo groot, dat de bouwbedrijvigheid voorloopig altijd achterblijft en ontzettende wantoestanden op 't gebied van de huisvesting der arbeiders blijven heerschen.

Ook ten opzichte van de arbeidslonen vertoont Rusland de typische kenmerken van een kapitalistisch land, dat in snelle opbouw van het industriele apparaat verkeert. De levensstandaard die aanvankelijk zeer laag is, stijgt langzamerhand door het toenemen van de intensiteit van de arbeid en het doorvoeren van hygienische maatregelen, die voor het behoud van deze arbeidskrachten noodzakelijk zijn. (Zoals bekend steunde een goed deel der Engelsche bourgeoisie destijds de arbeiders in hun eischen betreffende betere materiele verzorging en verkorting van de 14 uren arbeidsdag, omdat het behoud der arbeids-

kracht zelf gevaar liep). Naast de stijging, die de ontwikkeling van het industrieel apparaat automatisch met zich meebrengt, komt een stijging van het arbeidsloon, doordat er een groote vraag naar arbeidskrachten is. De vraag is groter dan het aanbod en de prijs van de arbeidskracht stijgt. De fabrieken zuigen de arbeiders van elkaar weg, door hogere loonen te bieden. Dit is in Rusland ook nu nog het geval. Wel zijn de grondloonen in de collectieve contracten met de vakverenigingen vastgelegd, maar de afzonderlijke bedrijven gaan daar boven uit, om zich arbeidskrachten te verzekeren. Dit veroorzaakt het "trekken" van de arbeiders, waarover in de Sowjetpers geklaagd wordt, waardoor de productiviteit van de bedrijven ernstig wordt belamerd.

Het ligt voor de hand, dat in Rusland vooral een tekort aan GESCHOOLDE arbeidskrachten is, dat de VRAAG het AANBOD aanzienlijk overtreft. Wel probeert de regering vakscholen uit de grond te stampen, maar dat is een proces, dat tijd eischt en dus geen directe vruchten afwerpt. In deze omstandigheden blijft dus voorloopig een grotere vraag naar geschoolden, dan de Russische arbeidersklasse oplevert. Daarmee moet het loon van de geschoolden stijgen; de prijs van het loon srijt misschien zelfs boven de waarde. Het stijgen van de arbeidslonen in Rusland is een noodzakelijk begeleidingsverschijnsel van het snelle tempo der industrialisatie. (We beschikken niet over de concrete gevallen, maar het verschijnsel moet zich voordoen, omdat de arbeidskracht als "waar" op de markt verschijnt).

Samenvattend kunnen we dus zeggen, dat in Rusland de loonen over de heele linie moeten stijgen krachten s de industrialisatie op kapitalistische grondslag. Verder moet er een grotere differentiatie der loonen intreden, omdat er nu eerst een grotere differentiatie der beroepen ontstaat, die grotere opleidingskosten vereischen en tenslotte worden de verschillen tusschen geschoolde en ongeschoolde arbeid nog verscherpt doordat de vraag naar geschoolde arbeid veel groter is dan het aanbod.

Stalin heeft er in zijn beruchte rede op aangedrongen, het verschil in loonen tusschen geschoolde en ongeschoolde arbeid te vergroten. Hiermee bekrachtigde hij een toestald, die feitelijk reeds in de praktijk gegroeid was. Het betekent feitelijk alleen de officiële afsluiting van de eerste "kinderperiode" van de "ongedifferentieerde" arbeidersklasse. Rusland ontwikkelt zich tot een tweede Noord-Amerika (zoals dit voor kort in zijn bloeiperiode was), waarin de geschoolde arbeid goed wordt betaald, misschien zelfs boven de "waarde" der arbeidskracht, terwijl de ongeschoolde arbeid beneden de waarde wordt betaald.

"LE TRIBUNE" IN DE KNOEI.

Laat de Tribune feitelijk geen raad weet, om het opdrijven van de loonverschillen tusschen de arbeiders goed te praten, blijkt uit de zonderlinge verdediging, die ze van het geval geeft. Ze zegt:

"Wat zijn de feiten? Pg STALIN isx in zijn rede in geen enkel punt van het marxisme afgeweken, gaat in geen enkel punt terug naar het kapitalisme, zoals onze tegenstanders met duidelijke bedoelingen willen doen gelooven, maar wijst den weg naar het socialisme....."

4

De zonderlinge verdediging is dan deze, dat ze een heel lang stuk uit de z.g. "Randglossen" van Marx afdruckt, waarin deze een beschouwing geeft van productie en distributie in de eerste fase van de communistische samenleving. Voor het volde agen communisme stelt hij hierin het "ieder geeft naar krachten en neemt naar zijn behoeften", maar voor de eerste fase kan de burgerlijke rechtshorizon ten opzichte van de verdeling van het maatschappelijk product nog niet overschreden worden. Deze burgerlijke rechtshorizon is juist ~~dat er nog aan maatstaf is~~ dat er nog aan maatstaf is. Het recht op de individuele consumptie wordt bepaald naar de geleverde arbeid, waarbij het arbeidsuur als eenheid genomen wordt. Van kapitaal, ~~dat eran te moet afwerpen, van arbeidsloonen, die de arbeiders krijgen, is bij Marx ook in de eerste fase van het communisme geen sprake!~~ "De Tribune" drukt nota bene zelf af:

"Hij (de arbeider) ontvangt van de maatschappij een bewijs, dat hij zoo en zooveel arbeid geleverd heeft (na aftrek van zijn arbeid voor het gemeenschappelijk fonds) en betreft op dit bewijs van de maatschappelijke voorraad aan gebruiksartikelen zooveel, als evenveel arbeid kost. Hetzelfde kwantum arbeid, dat hij aan de maatschappij in de eene vorm gegeven heeft, ontvangt hij in de andere terug."

HET GELIJKE RECHT van de arbeiders op de consumptie goederen, volgens de maatstaf van de geleverde arbeid is nu geenszins "rechtvaardig", maar slaat in de praktijk om tot ONGELIJK RECHT. Marx zegt daaromtrent: "Een arbeider is gehuwd, de ander niet; een heeft meer kinderen dan de ander, enz., enz.,... Om al deze misstanden te vermijden moest het recht in plaats van gelijk, ongelijk zijn. Maar deze misstanden zijn onvermijdelijk in de eerste fase der communistische maatschappij, zooals ze juist uit de kapitalistische maatschappij na lange geboorteweest te voorschijn is gekomen."

De heele grondslag, waarop de beschouwing van Marx rust, de heele grondslag van "de eerste fase der communistische maatschappij" bij Marx is geheel anders dan de toestand in Rusland. Marx kent geen "socialisme" als "overgang" naar het communisme. Bij Marx wordt het communisme in z'n bewegingswetten, hoe onvoldragen ook, DIRECT doorgevoerd. "De eerste fase van het communisme" is bij Marx niet het staatskapitalisme, maar juist de afschaffing van het kapitaal en de doorvoering van de arbeidstijdrekening voor productie en consumptie. Dat blijkt uit de door "De Tribune" afgedrukte "Randglossen" zonneklaar. Toch drukken ze het zonder blikken of blozen af, waaruit dan meteen blijkt, dat ze met het geval leelijk in de knoel zitten. Maar tevens blijkt er iets anders uit. In wel dit, dat het peil van de Tribunelezers toch wel laag moet staan, dat ze dat voor zoete koek van de Tribune-terroristen uit, om dat met een stalen gezicht aan hun lezers aan te bieden. Ze drukken maar een paar regeltjes vet, waarop het hunsinziens aankomt en redeneren dan als volgt: Marx zegt, dat in de eerste fase van het communisme HET BURGERLIJK RECHT voor de de verdeling van het product geldt; in Rusland heersht het burgerlijk recht; dus zijn we in de eerste fase van het communisme. (!)

5

A 3

DE ROL VAN DE C.N.T. (Anarcho-synd.vakverbond)

IN DE SPAANSCH E REVOLUTIE.

I. Inleiding

De diktatuur van Primo de Rivera en later van Berenguer was de laatste poging van de feodale klasse op allerlei wijzen reeds verboden met kapitalistische elementen, om de beschikking over het staatsapparaat in handen te houden. Slechts dank zij dit staatsapparaat kon het maatschappelijk verouderde grootgrondbezit de macht nog behouden. Waar de wereldkrisis de emancipatie-behoefte der spaanse bourgeoisie echter steeds dringender op de voorgrond stelde, werd deze gedwongen zich te bevrijden van alle feodale ontwikkelingsbelemmeringen en zich een eigen staatsapparaat op te bouwen. Gesteurd door het proletariaat wist de bourgeoisie de heerschappij van de landadel dan ook te breken, de monarchie werd vernietigd, Alfons XIII op 14 April 1931 verdreven. 15 April was de voorlopige republikeinse regering gevormd met de liberale advocaat Alcala Zamora als premier en drie sociaal-demokratische ministers naast burgerlijke republikeinen. Pogingen van feodale groeperingen om weer vaste voet te krijgen, zoals we ook in de russische en duitse revolutie hebben kunnen waarnemen, werden gemakkelijk onderdrukt.

Twee ernstige moeilijkheden stonden aan de wieg van deze jonge burgerlike republiek. Ten eerste: daar de regering de eerste eis van elke burgerlike revolutie, vernietiging van het feodalisme door de verdeling van de grond, niet aandurfde, worden de boeren met de dag ontevredener. Hierover straks. Ten tweede: er bestaat een vrij belangrijk proletariaat in Spanje, dat meer en meer neiging voelt de proletarische revolutie aan de orde te stellen.

Het is hier de plaats om nader in te gaan op de spaanse klasseverhoudingen. Spanje bestaat voor verreweg het grootste deel uit een hoo g vlakke, waar de landbouw het belangrijkste bestaansmiddel is. Dit land is in handen van de adel, bezittingen van 14000 HA. bouwland met dorpen en al zijn iets heel alledaags. Hier leeft 70% van de spaanse bevolking, de slaven van het grootgrondbezit. De bebouwing van het land brengt hun nog geen peseta (ongeveer 50 cent) per dag op. Steeds klemmender eisen zij de verdeling van de grond. Hier dus zuiver feodale verhoudingen. Aan de randen zijn enkele laagvlakten, in het Zuiden Andalusië met de steden Cadiz, Sevilla, Malaga, Valencia; in het Noordoosten Catalonië met Barcelona en Saragossa. Andalus is het land van de wijn en de zuidvruchten. Hier grote ondernemingen, moderne bedrijven, meest met buitenlands kapitaal. Dus reeds kapitalistische verhoudingen. Het is de ene burcht van de machtige syndikalistische beweging. Haar voornaamste centrum is echter het geheel kapitalistische Catalonië. In dit industriegebied van mijnen en hoogovens bezit vinden zich ruim twee derde van de aanhangers der syndikalistische C.N.T. Barcelona is een zuivere fabriekstad. Dit verklaart ook waarom

in Catalonië zulk een sterke neiging tot separatisme bestond; de April-revolutie begon met het uitroepen van de Catalaanse republiek (op 14 April). Macia, de man van de klassevrede tussen bourgeoisie en proletariaat, was de leider van de afscheidingsbeweging. Maar nu de revolutie zich over heel Spanje verspreidt voelt de Catalaanse bourgeoisie niet meer zo veel voor separatisme: met het meer achterlike Spanje in de rug staat zij sterker tegenover de arbeidersklasse.

In de strijd tegen de monarchie was deze arbeidersklasse verbonden met de boeren en de industriële bourgeoisie. Straks zullen wij zien hoe aardig dit door de houding van de C.N.T. leiders wordt geïllustreerd. Dat ook de r.k. geestelijkheid, dat geweldige instrument van de Spaanse reactie, het in deze strijd ontgelden moest, spreekt vanzelf. En dat deze zelfde geestelijkheid - nu de heerschappij van het burgerdom zich begint te ontwikkelen - onderhandelingen met dat burgerdom voert, bewijst weer dat de bourgeoisie zich ook wel van dat instrument bedienen wil en wel tegen de arbeidersklasse. Want na de overwinning op het feodalisme moest het klassefront zich noodzakelijk wijzigen.

Dit is geen nieuws voor ons: na de gezamenlijke overwinning op het feodalisme komen proletariaat en bourgeoisie tegenover elkaar te staan. Na de gezamenlijke vernietiging van het tsarisme begon de strijd tussen Kerenski en de russische arbeiders, hetzelfde geldt voor Ebert, Tsjang, Kai-Sjek en nu voor Alcala Zamora. Waar 't voor ons op aankomt is of in de tans begonnen strijd tussen de Spaanse arbeidersklasse en het burgerlijk bewind van Alcala Zamora de arbeiders zelfstandig, onder eigen leiding en met eigen klasseeleinden de klassevijand tegemoet treden.

Dit is nu ongetwijfeld niet het geval. Onder de organisaties die de arbeiders omvatten zijn 3 groepen te onderscheiden:

1. HET SOCIAAL-DEMOKRATIS VAKVERBOND, de U.G.T. De soc.-dem. namen natuurlijk deel aan de door het voorloopig bewind uitgeschreven parlementaire verkiezingen. Met 130 afgevaardigden zijn zij de grootste partij van de Cortes. Hebben zitting in de regering van de republiek. Hoewel zij dagelijks aanhangers verliezen aan de C.N.T. en de kommunistische partijen, hebben zij toch nog een belangrijke aanhang onder de arbeiders van Madrid en ~~Castilië~~ Castilië, maar vooral onder de Zuid-Spaanse boeren. Geen wonder! Voor de verkiezingen beloofden deze Kerenskiënen de boeren de verdeling van de grond, evenals trouwens de andere burgerlijke partijen. Maar de boeren wachten nog steeds en gaan dientengevolge voor syndicalisme en kommuniste voelen! Het enige wat van deze belofte terecht kwam is het wetsontwerp betreffende de agrarische hervorming, dat eind Augustus bij de Kamer werd ingediend. Het komt hierop neer: Alle grootgrondbezit wordt tegen schadeloosstelling van de bezitters door de staat in bezit genomen. Die schadeloosstelling wordt later betaald met bijvoeging van de gebruikelijke rente. De staat, die nu de enige grondbezitter is, geeft 't land in bruikleen aan de boeren. Later moeten deze "een nader te bepalen som storten, om de regering te helpen de schuld af te betalen". (N.R.C. 26.8.31) Waar de burgerlijke en sociaal-demokratische partijen een directe verdeling van de grond zonder schadeloosstelling niet aandurven, kan het niet anders dan dat de Spaanse boeren het voorbeeld van hun russische soortgenoten in 1917 gaan volgen. Vallina, een invloedrijk syndicalist, voorspelde dan ook bij de verkiezingen voor de Cortes: "als de verdeling van de grond dan niet plaats vindt, zal het land met Oktober van Noord tot Zuid in opstand zijn". (N.R.C. 14.6.31).

2. DE KOMMUNISTIESE PARTIJEN, n.l. de Spaanse kommunistiese partij (3e Intern.), de Trotskistiese partij en het Boeren en Arbeiders blok. Diepgaande principiële verschillen hebben zij niet. Zij eisen: ontelgening van de grond, strijd tegen de kerk, tegen de monopolies, ontwapening van de civiele garde, bewapening van het volk, enz. Hun aanhang is klein, maar neemt langzaam toe.
3. HET ANARCHO-SYNDICALISTIS VAKVERBOND, de C.N.T. (in Nederland N.S.V.) met 600 000 aanhangers (in Juni). Hierin is de groote massa van het revolutionaire proletariaat georganiseerd. Ook in Madrid en Castilië, de enige plaatsen, waar de arbeiders niet tegen de U.G.T. zijn, winnen zij meer en meer veld. Zij staan scherp tegenover de sociaal-demokratiese en kommunistiese partijen. Er zijn twee richtingen in te onderscheiden: een "praktiese", die de leiding (met Pestana) en de meerderheid der leden achter zich heeft; zij is niet vies van bedekt reformisties optreden en is verantwoordelijk voor de houding van de C.N.T. tot nu toe - en een "anarchistiese", die op de grondslag van de C.N.T. aandringt op de vernietiging van de staat en vestiging van het libertair kommunisme. ~~Wat hieronder begrepen moet worden, wordt aan leders fantasie overgelaten.~~
~~Hieronder zullen wij uitvoerig ingaan op de rol van de C.N.T. in de Spaanse revolutie, die naar onze mening een arbeidersverraad is, zoals de geschiedenis nog maar zelden te zien heeft gegeven.~~

II. De C.N.T. als vakvereniging.

De in September 1923 begonnen diktatuur van Primo de Rivera maakte een einde aan de ook toen geweldige macht van de C.N.T. Sindsdien leidde zij een illegaal bestaan, slechts met grote moeite en gevaar werden de verbindingen onderhouden. Tijdens de diktatuur waren de sociaal-demokratiese U.G.T. en de komm. partijen trouwens eveneens onwettig. De April-revolutie gaf al deze organisaties weer vrijheid van vereniging, hoewel het in brand steken van kloosters in Mei direkt weer als voorwendsel gebruikt werd om de bolsjewistische partijen buiten de wet te stellen. Naar het schijnt is de C.N.T. op 24 Juli eveneens onwettig verklaard.

De C.N.T. (Nationale Federatie van de Arbeid) is een vakvereniging met ruim 600 000 leden, georganiseerd als iedere andere vakorganisatie, d.w.z. de organisatoriese en financiële handlingsbevoegdheid van de vereniging wordt in handen gelegd van een bestuursapparaat van al of niet gesalarieerde leden, die hierdoor de beschikking van de organisatie in handen krijgen. En al wordt dit bestuursapparaat dan E.v. jaarlijks gekozen door de leden en handelt het zeggenaamd in naam der leden en al hebben deze t o t o p z e k e r e h o e g t e o o k i n d e r d a a d i n f l o e d o p d e g a n g v a n z a k e n, d i t n e e m t n i e t w e g d a t d i t b e s t u u r s a p p a r a a t d e b e s c h i k k i n g h e e f t o v e r e n d u s i n w e r k e l i k h e i d b e z i t t e r i s v a n d e g e l d m i d d e l e n e n d a a r d o o r o o k b v v a n d e p e r s v a n d e o r g a n i s a t i e. Z o i s h e t b e s t u u r s a p p a r a a t i n d e g e l e g e n h e i d n a a s t z i j n e k o n o m i e s e m a c h t o o k e e n i d e o l o g i e s e o v e r h e e r s i n g t e g a a n u i t o e f e n e n. D o o r d e z e e n a n d e r e o o r z a k e n w o r d t h e t m e e r e n m e e r o e n v a n d e l e d e r m a s s a a f g e k a p s e l d b e a m t e n d o m, d a t n i e t n a a r d e s c h i j n, m a a r i n w e r k e l i k h e i d z i c h z e l f u i t b e i d t e n d e v o l l e d i g e b e s c h i k k i n g o v e r d e o r g a n i s a t i e i n

handen heeft. Dit feit wordt handig verdoezeld door de zogenaamde organisatie-demokratie - we hebben meermalen kunnen zien dat die demokratie evenver gaat als zij strookt met de wensen van de leiding; dat is het punt waar zij ophoudt - en doordat de leiding, voor zover het haar macht en bedoelingen niet dwarsboort, ook toegeeft aan de wensen der leden. Maar dit toegeven is hetzelfde als van de bourgeoisie in 1918, toen deze uit vrees voor revolutie 8 uren dag en dergelijke gaf, zonder echter haar positie van heersende klasse op te geven. Daarom kunnen vakverenigingen nooit de uitdrukking van de wil van de arbeiders-massa's zijn; ze vertonen daarentegen een grote geschiktheid in de invloedssfeer van de bourgeoisie te geraken, om het maar heel zwak uit te drukken.

Om terug te komen op de C.N.T.; de C.N.T. is dus een vakorganisatie, dat zal elke syndikalist moeten erkennen, maar een anarcho-syndikalistische vakorganisatie, zegt de syndikalist erbij. En dit maakt inderdaad verschil. De ambities van een syndikalistische vakorganisatie beperken zich niet tot het verbeteren van de levensvoorwaarden der arbeiders, zij gaan veel verder: in de "proletarische revolutie" (wat al niet voor prolet. revolutie moet door gaan!) moeten de arbeiders zich meester maken van de produktie door die in handen van de federalistische georganiseerde syndikaten (vakverenigingen) te stellen. Dat wil dus zeggen: HET DOORVOEREN VAN DE PROLETARISCHE REVOLUTIE IN SPANJE BESTAAT HIERIN DAT DE ARBEIDERS DE MACHT IN HANDEN DER C.N.T. LEGGEN. Wij eisen:

"Er is in het Nationaal Comité van de C.N.T. een aantal strijders, die niet geloven dat de C.N.T. in zijn tegenwoordige staat klaar is, om de produktie in handen te nemen; ..." (De Syndikalist, 29 Aug. '31).
 "Er blijkt uit het Congres dat de C.N.T. een enorme kracht is; er blijft hem nog over zijn maatregelen voor de inbezitting van de industrie te preciseren en prakties uit te voeren". (Revolution prolet. Juli '31)
 "Het kongres besloot de onteigening van alle domeinen boven 50 HA te eisen door terreinen, vee en materiaal aan de syndikaten der landarbeiders over te geven." (idem)

De C.N.T. eiste reeds in het begin "de zonder schadeloosstelling overgave van de grond aan de landarbeiders (zij bedoelden de vakorganisaties der landarbeiders, P.I.C.), de doorzetting van de rev. be-drijfsraden (?) en de controle der vakorganisatie op de produktie". (De Syndikalist, 19 Sept '31).

Nu vragen wij: is er in de praktijk verschil tussen het streven van de syndikalist en dat van de bolsjewiki? Een vakvereniging mag anarcho-syndikalistisch, antiparlementair, libertair, tegen de staat, en God weet wat nog meer zijn; alleen doordat hij de struktuur van de vakvereniging heeft wordt hij tot een organisatie, die zich boven de arbeiders stelt en over ze beschikt. Want het kernpunt van de struktuur van een vakvereniging is dit: het beschikkingsrecht over de middelen en het optreden van de organisatie berust niet bij vertegenwoordigers der leden, die alleen aan de leden verantwoording verschuldigd zijn, en ten allen tijde door deze afgezet en vervangen kunnen worden, maar bij beampten, die alleen naar boven, naar de toppen van het bez. stuursapparaat verantwoording verschuldigd zijn en die wel "van boven", maar niet "van beneden" willekeurig kunnen worden afgezet en vervangen.

Bij de duidelijke voorbeelden van de sociaal-demokratie en het bolsjewisme, voegt zich nu ook dat van het syndikalisme. Luide verkondigt de C.N.T. dat als zij eenmaal de macht heeft, Catalonië het eerste land zal zijn waar het libertair communisme verwezenlijkt zal worden. Want mel behoeft de Spaanse arbeiders voor dat "libertair communisme". Want wanneer hetgeen heelmaal niet mogelijk is - de C.N.T. de macht in handen krijgt, dan moet de belangentegenstelling tussen dit nieuwe industriële leiderschap, deze nieuwe bourgeoisie en de Spaanse arbeidersklasse onafwendbaar ertoe leiden dat de nieuwe machthebbers, nu hun heerscappij in de produktie een feit geworden is, naar politieke middelen gaan grijpen om de opkomende klassekonflikten te onderdrukken. M.a.w. dat deze anarcho-syndikalist, eenmaal heersers in de produktie geworden, een staatsapparaat gaan opbouwen, om hun machtspositie te beveiligen tegen de aanvallen van de proletarische klasse. - Wij ver-wijzen onze lezers hier verder naar hoofdstuk V van onze "Grondbeginselen van kommunistische produktie en distributie" (blz. 32-39).

III. Het optreden van de C.N.T.

Gaan wij nu het optreden van de C.N.T. in de loop van de Spaanse revolutie na. Het feitenmateriaal waarover we te beschikken hebben is zeer beperkt, maar toch wel voldoende om in grote trekken de ontwikkeling der dingen te kunnen volgen.

Wij zeiden reeds dat er twee stromingen zijn in de C.N.T. Sprekende over de "rechtse" meerderheid onder Pestana, schrijft het Franse syndikalistische blad "La revolution proletarienne" van Juli 1931:

"Toch heeft deze vleugel zijn zwakke plek, zijn fout: n.l. zijn taktiek van onderhandelen met burgerlike elementen vóór de omverwerping van de diktatuur.

In de taktiek van onderhandelen hebben de Nationale Komitee's (van de C.N.T.), overigens daartoe gemachtigd door klandestiene vergaderingen van gewestelijke konfederaties en zelfs door talloze vakverenigingsbijeenkomsten, altijd de onafhankelijkheid van de C.N.T. bewaard; zij werden gedrongen door de klemmende last van de diktatuur.....

Hetzelfde artikel (dat over het C.N.T. kongres in Juni '31 gaat) over de links, anarchistische stroming:
 "Een kritiek op de taktiek van onderhandelen hebben een zekere waarde; ongelukkigerwijze hebben zij drie van hun aanhangers moeten uitsluiten wegens misbruik van deze taktiek; hetgeen bewijst hoezeer de angst om zich tot elke prijs, met behulp van welk bondgenootschap ook, te ontdoen van de diktatuur, de revolutionairen van verschillende richtingen kweldt".

We scheiden uit met citeren. Het is reeds voldoende om te zien hoe volgens de syndikalistische pers zelf de C.N.T. onder de druk van de diktatuur samenwerkte met de bourgeoisie aan de omverwerping van de monarchie. Wij zagen reeds dat dit politieke eenheidsfront van proletariaat en bourgeoisie (onder leiding van deze laatste) tegen het feodalisme altijd de gebruikelijke en, maatschappelijk gezien, ook werkelijk revolutionaire weg is geweest naar de vernietiging van het feodalisme. Daarna echter is dit eenheidsfront automatisch opgeheven, de klassenstrijd tussen bourgeoisie en proletariaat verscherpt zich meer en meer, als klasse komen de arbeiders in konflikt met 't kapitalisme en zijn

machtsorgaan de staat. Samenwerken met de bourgeoisie en met rust laten van zijn staat is dan strijden tegen het proletariaat.

Hetzelfde artikel in "La rev. prol." illustreert hoe de bourgeoisie ook in Spanje onmiddellijk na de machtsverovering de kanonnen omkeerde:

"Zij (de C.N.T. leiders) hoopten (bij het samenwerken met de burgerlijke partijen tijdens de diktatuur) wapens te krijgen om de staatsgreep uit te breiden tot een sociale revolutie.

Maar zij hebben zich vergist en zijn beetgenomen: geen wapens voor de arbeiders ondanks hun welwillende neutraliteit tijdens de pogingen tot een staatsgreep, op het oogenblik van de vestiging van de Republiek. Nauwelijks vrijheid voor de gevangenen en zelfs die was slechts te verkrijgen met de revolver in de vuist".

Nahet uitroepen van de Republiek is de C.N.T. passief en actief, door wat zij naliet en door wat zij daad, de bondgenoot van de bourgeoisie gebleven. Hoezeer haar ideologie zich in wezen beperkte tot de omverwerping van het feodalisme blijkt bv. hieruit, dat de enige principiële beslissing die op het in Juni gehouden kongres van de C.N.T. genomen is op de onteigening van de grond slaat. Het kongres besloot n.l. de onteigening van alle domijnen boven de 50 HA te eisen en te propagieren.

Wij moeten konstateren dat de houding van de C.N.T. na de vestiging van de Republiek zich kenmerkt door 't volgende:

1. De regering van Zamora, de burgerlijke staat, met rust laten, uit vrees dat de feodale reactie anders weer de macht zal grijpen. (passieve steun).
2. De in de arbeidersklasse steeds meer aan den dag tredende revolutionaire tendenzen kalmeren en kanaliseren in onvruchtbare manifestaties en reformistische eisen. (aktieve steun).
3. De demokratiese "vrijheid" uitbuiten om de C.N.T. beter te organiseren en uit te bouwen.

Het is nu aan ons om, aan de hand van de feiten, deze punten ook te bewijzen.

Om met het laatste te beginnen, dit is zo duidelijk dat we er niet veel over hoeven te zeggen. We wijzen slechts op de in Juni (op het C.N.T. kongres) genomen beslissing om een permanente en systematische propaganda te voeren en tot dit doel sociaal-economische scholen ter opleiding van propagandisten te stichten. Deze scholen hadden niet de onvermengde instemming van de anarchistiese oppositie, die erop wees, "dat de beste propaganda door de arbeiders zelf moet worden gemaakt in de levende grote scholen van veld, fabrieken mijnen". (De Syndicalist van 27 Juni '31). Het is duidelijk, het apparaat wordt geperfectioneerd en uitgebouwd. Gelegenheid hiertoe wordt de C.N.T. volop gelaten. Ook na het verbod van 24 Juli kon de syndikalistiese pers, in tegenstelling tot de bolsjewistische, vrijuit blijven verschijnen, terwijl burgerlijke partijen, met name de Esquerra Catalana, de C.N.T. de hand boven 't hoofd hielden.

Punt 1. met rust laten van de burgerlijke staat. De syndicalisten vertellen dat zij door niet mee te doen aan de verkiezingen voor de Cortes alle verbondenheid aan de staat hebben afgesneden. Als dit waar was zouden zij de staat toch gesteund hebben door niet direkt de aanval op de nog niet vol ontwikkelde staat te openen. Maar het is niet waar. De Spaanse korrespondent van de N.R.C. wijst herhaaldelijk op "de geweldige steun, dien de Esquerra

Catalana, de partij van Macia, van de syndicalisten ontving en omgaf. (N.R.C. 9.31.A.) De Esq. Cat., de machtige radikaal burgerlijke partij van Catalana, hield de C.N.T. herhaaldelijk de hand boven 't hoofd. Hoewel haar leiders (behalve Macia) na de algemene staking in Barcelona nu ook krachtige maatregelen gaven, en enkele van hun meest voor- aanstaande strijders (n.l. van de Esq. Cat.) zijn zelfs lid van de C.N.T., zoals Balboutin van Madrid of Jimenez van Barcelona, schrijft de syndikalistiese "Revolucion proletarienne" van Juli '31: De burgerlijke pers spreekt dan ook vrolijk over C.N.T. afgevaardigden in de Cortes! Dit verklaart waarom de syndikalistiese beweging zo ontzien wordt, met name de pers. "Dit alles is natuurlijk mogelijk omdat Spanje nog geen grondwet heeft, en (minister) Maura met de katholieke bladen tevens de communis- tiese kan schorsen, terwijl de anarcho-syndikalistiese beweging, ver- schanst achter Macia, tenstotte min of meer buiten schot blijft, als zijnde wel bijster lastig, maar tenslotte als veiligheidsklep minder gevaarlijk". (N.R.C. 18.9.31.A.)

Maar bovendien: de C.N.T. heeft de staat met rust gelaten. In ver- schillende gevallen kwam het tot botsingen met de politie of de civiele garde, maar nooit is een poging tot vernietiging van de staatsmacht on- dernomen. Bijvoorbeeld de algemene staking in Barcelona van 3-7 Sept. Onder de drang van de massa (wegens gevangenhouding van revolutionairen en de beestachtige houding van gouverneur Anguera de So.) besloot de C.N.T. te Barcelona Donderdag als protest tot de algemene staking over te gaan. Vrijdagavond werd deze weer afgelast, maar de arbeiders (en de anarchisten) zetten de staking door. De C.N.T. leiding antwoordde hierop met een manifest, ondertekend door Pestana, Peyre en een tiental anderen, waarin zij de staking en het gewelddadig optreden, zolang de C.N.T. niet in staat was de bestaande regering te vervangen, veroor- deelden. Zij wierpen alle schuld op de extremistische anarchisten, die door terreur de arbeiders gedwongen zouden hebben hun bevelen te volgen. De leiding van de C.N.T. wilde dus een onschuldige proteststaking; de anarchistiese oppositie en de massa der arbeiders wilden de rev. sta- king. "Nadat het besluit was genomen en de order gegeven, was binnen enkele uren de staking zo volkomen als men zich niet herinnert dat ooit het geval is geweest. Het leven van de stad is volkomen verlamd. Zelfs in de bureaus der generalidad werd niet gewerkt. Men heeft de indruk dat de stad volkomen is overgeleverd aan de anarcho-syndika- listen. Zonder enige moeite zou men hier de sociale revolutie kunnen brengen". (N.R.C. 9.9.31.A.) De staking is verslagen en de sociale revolutie wacht nog. Maar men ziet dat nog de C.N.T. noch (helaas) de spaanse arbeidersklasse van zijn macht de staatsmacht te vernietigen gebruik heeft gemaakt. Nog een ander voorbeeld. Schrijvende over het z.g. Catalaans statuut (een soort ontwerp grondwet van de Esquerra Catalana) verklaart "de Syndicalist" van 29 Aug. '31 waarom dit door de C.N.T. niet bestreden is: "Zij (n.l. een aantal C.N.T. leiders) geloven dat Macia, gevangen in zijn hoofdravende taal, gebonden door zijn verleden minder hun consolidatie werk zal belemmeren dan een Maura en een Caballero (republikeinse ministers). Vandaar hun amicale neutraliteit" Walzaker "amicale neutraliteit" tegenover een van de machtigste par- tijen van de bourgeoisie, omdat deze hun consolidatie werk minder in de weg staat dan anderen. Dat is een taktiek waarin ook de sociaal-

democratie de nodige bedrevenheid aan de dag heeft gelegd! We gaan verder. In Barcelona werden drie anarchisten gearresteerd wegens hetin bezit hebben van granaten. De "Solidaridad Obrera", het orgaan van de C.N.T. schrijft naar aanleiding hiervan: "Als wij ons wapenen is dat omdat de voorlopige regering geen geldoende garanties geeft voor de strijd tegen de terugkeer tot de macht van de reaktie". Tegen deze reg gering strijden wij niet, hadden ze er nog bij moeten voegen. Tenslotte. In een interview door Pestana toegestaan aan de "El Sol" (woordelijk weer- gegeven in no. 79 van de "Cri du Oeuple") verklaart hij, dat de ontwikke- ling van de revolutie voorlopig is afgesloten. Hij wijst op de noodzake- lijkheid van de proletarische revolutie in 't algemeen, maar "deze prole- tariese revolutie is niet zo dichtbij als men wel gelooft". De C.N.T. moet zich nu gaan wijden aan het oplossen van de moeilijke kwesties van de kapitalistische ekonomie, n.l. de verdeling van de grond en de opheffing der monopolies, met name het transportmonopolie. (aldus Pestana) Is dit de bourgeoisie met rust laten of haar de hand reiken? Bij dese voorbeelden moeten wij het ditmaal laten.

Punt 2, Revolutionaire tendensen sussen en in ongevaarlike akties kana- liseren.

Het is prakties onmogelijk dit van punt 1 te scheiden, zozeer zijn ze onderling verbonden.

Ook hier is de algemene staking te Barcelona een sprekend voorbeeld. Wie in "de Syndikalist" van 19 Sept. het artikel over dit geval leest moet erkennen dat deze strijd een uiting van het proletariaat als klasse los van enige organisatie, was. Nadat de staking en de revolutionaire strijd tegen de civiele garde een fait geworden was (op Woensdag), schreef de C.N.T. de algemene proteststaking uit (op Donderdag). Toen de massa's de grenzen van een proteststaking overschreden en het parool om weer aan 't werk te gaan niet opvolgden, protesteerde de C.N.T. leiding, toe- gejuicht door de hehele bourgeoisie, hiettegen ten scherpste en werden alle krachten ingespannen om tenslotte de gematigde houding van Pes- tana te doen zegenvieren." (N.R.C. 9.9.31 A). De burgerlike pers spreekt steeds welwillender over het "syndicalistisch reformisme" van de C.M.T.

Wij mene hiermee voldoende te hebben aangetoond dat de C.N.T., hoewel officieel antiparlementair, de burgerlike staat met rust laat en steunt en dat zij in het ekonomiese leven de aanvallen van het pro- letariaat op de bourgeoisie zoveel mogelijk verzwakt. Dat dit mogelijk is, is te wijten aan de zwakte en de ervaringloosheid van de spaanse arbe- dersklasse. Maar de strijd tegen de republikeinse militie, de revolutio- naire stakingen, de sabotage van de produktie en het in brand steken van kloosters, zijn daden van het proletariaat, niet van de C.N.T. Het moet echter erkend dat dit proletariaat zijn "natuurlike" klasseorganisatie nog niet gevonden heeft. Slechts in enkele gevallen schijnen de berichten hierover zijn zeer onbetrouwbaar - de arbeiders als bedrijfseenheid de strijd tegen het kapitalisme te hebben aangevat.

"Le Syndicalist" van 19 Sept. schrijft dat de C.N.T. "de doorzet- ting van de revolutionaire bedrijfsraden en de controle der vakorgani- satie op de produktie zischte". Iets verder: "Talrijke vakbenden der C.N.T. zetten in den laatsten tijd een aanmerkelijke verbetering der lonen en de erkenning der revolutionaire bedrijfsraden door". Zie je wel, wij zijn ook voer de raden, zeggen de syndikalisten. Maar raden, die in een adem genoemd worden met de "controle der vakorganisaties" kunnen nooit klasseorganen van het proletariaat zijn. Zulke bedrijfsraden zijn er in Duitsland ook, zij het den zonder het bijvoegelijk naamwoord "revol- utionair".

IV. De anarchistiese oppositie.

De aanhangers der oppositie, meest leden van de F.A.I. (Federacion Anarquista Iberica) krijgen steeds meer invloed. Op het C.N.T. kongres in juni waren ongeveer 100 van de 432 afgevaardigden lid van de F.A.I. De "Revolucion Proletarienne" van Juli schrijft over hen: "degenen onder hen die de helderste ideeën hebben, stellen tegenover de opvatting van een nieuwe, door de vakverenigingen beheerde maatschappij de idee van een beheer, gevoerd door de vrije, gefedereerde communes". Over de aard van deze communes blijven ze in het vage. Het merendeel van deze anarchisten echter erkent wel dat de C.N.T. in veel opzichten te kort is geschoten, met name wat betreft het vernietigen van de staat, maar dat de C.N.T. toch goed had kunnen handelen, indien bij de leden en de leiders slechts het nogige inzicht en voldoende durf aanwezig was ge- weest. Laten zij een enkel voorbeeld aanwijzen van een situatie waar de vakverenigingen een hulp voor de revolutie geweest zijn, waar zij niet door de arbeiders opzij gegooid moesten worden, voor deze de or- ganen van de proletarische klasseheerschappij, de bedrijfsorganisaties en arbeidersraden, konden gaan vormen. Deze anarchisten, die de C.N.T. "revolutionair willen maken" zullen al hun pogongen zien breken op het wezen van de vakbeweging. De spaanse arbeiders zullen moeten inzien dat zij slechts over de vertrapte vakbeweging heen naar de overwinning kunnen gaan.

V. Samenvatting.

De ontwikkeling van de produktie verhoudingen in Spanje bracht in April 1931 een beslissend keerpunt in de machtsverhoudingen in de zin van een burgerlike revolutie.

Bij deze omwenteling was het proletariaat, vrnl. georganiseerd in de C.N.T. de bongenoot van de bourgeoisie. Na de vestiging van de re- publiek verscherpte zich de klassestrijd tussen bourgeoisie en prole- tariaat meer en meer.

De C.N.T. in deze strijd optredend als leidster van het proletariaat is een vakorganisatie, strevende naar de machtsverovering door de C.N.T.

Dit moet noodwendig leiden tot een diktatuur over het proletariaat door de C.N.T. leiding. (staatskapitalisme).

Het optreden der C.N.T. was voer en na de vestiging van de republiek een ondersteunen van de bourgeoisie: ontzeken en steunen van de staat; verzwakken van de ekonomiese en politieke akties van het proletariaat.

De anarchistiese oppositie is een misleidende illusie, daar zij als vakorganisatie aan het wezen van devakorganisatie wil voorbij gaan. Haar streven kan er slechts toe leiden de daadkracht van het proletariaat in onvruchtbare akties te laten doodlopen.

Est blijkt dat de anarcho-syndikalistische beweging evenals de bolsje- wistische slechts naar het slop van het staatskapitalisme kan leiden.

De enige weg tot vernietiging van het kapitalisme is het vernietigen van de klasseheerschappij der bourgeoisie en haar staat door het vestigen van de proletarische diktatuur, d.i. de heerschappij van het proletariaat als klasse, door middel van haar klasseorganen, de raden en bedrijfsorgani- saties.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2895

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwijking van het productiesysteem hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aar de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

Vierde Jaargang, No. 15.
October, No. 1.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

ONTWERP STELLINGEN VOOR DE VEREENIGING VAN DE UNIONSBEWEGING
uitgewerkt door de
Paritaire Program Commissie van de A.A.U.D. en A.A.U.E.
(Voor het P.I.C. vertaald uit Rätekorrespondenz No 8).

Voorwoord!

Kameraden! Hier zijn de stellingen voor de vereeniging, die we volgens het besluit van de bijeenkomst in Saksen uit moesten werken. We leggen jullie die voor ter discussie en kritiek, die gedragen mogen worden door dezelfde zakelijke en vriendschappelijke geest, als ons gemeenschappelijk uitwerken van deze stellingen. We hebben als leden van de P.P.R. niet zoiets gedaan als "eischen" van de beide organisaties tegen elkaar uithandelen, maar in gemeenschappelijke gesprekken ons ieder zelfstandig onze meening gevormd, die ten slotte in de voornaamste punten overeenstonden. Ze stemde niet daarom overeen, omdat we in zekere zin de opdracht hadden een eensgezinde meening te produceeren, maar omdat we in het verloop van onze discussies op een platform moesten stoten, van waaruit zich het eigenlijke twistpunt tussen de beide Unies over de inhoud en de organisatievorm van de Uniesbeweging konsekwent liet beantwoorden. Dit platform is tot nog toe door geen der beide Unies scherp gezien. Het antwoord van de beide organisaties - ook dat van de Spartacus bond en de K.A.P. - op het vraagstuk van het wezen der Uniesbeweging waren daarom eenzijdig en abstract, dwz. onwerkkelijk. Dat bleek ons allen iedere dag uit de tegenstelling, die bestond tusschen de werkelijke inhoud van de Uniesbeweging en de inhoud zooals de verschillende groepeerings zich die voorstelden. Bij deze tegenstelling vooral, en bij zijn historische ontstaan heeft de derde stelling aangeknoopt, en van daar uit is geprobeerd in korte trekken het wezen van de Uniesbeweging uit te werken. In de beide andere stellingen is als voorwaarde voor de derde het standpunt van de Unies ten opzichte van de crisis van het kapitalisme en de oude arbeidersbeweging uiteengezet. Elk van de drie stellingen werd afzonderlijk uitgewerkt en vormt daarom een op zich zelf

AFZENDER
K ADRES
BELANG
VERBODEN

AFZENDER
OOK ADRES
UW BELANG
VERBODEN